

[Poul Westergaard.]

gifter. Hvordan man nu end vender og drejer det, og uanset hvad man måtte sige i EF, så er disse afgifter udtryk for en dansk optrapning af den handelskrig, som Italien af indre økonomiske grunde har startet. Og intet vil være mere ødelæggende for fremtidsudsigterne, end hvis de vestlige lande nu igen bevæger sig ud på den gammelkonservative protektionismes vej, hvor man gennem told eller særlige afgiftsspærringer for importen prøver at eksportere sine indre økonomiske vanskeligheder over på vores handelspartnere.

Dette må retsforbundet som et liberalt frihandelsparti indtrængende advare imod. Vi fik ingen reaktion på vores tanker på dette område, og vi fik ingen mulighed for at forhandle andre løsninger. Derfor vil vi stemme imod disse midlertidige afgiftsforslag.

Vi beklager dybt, at regeringspartiet på et tidligt tidspunkt bandt sig så snævert til socialdemokratiet, at det måtte give afkald på væsentlige dele af de besparelser, der i øvrigt var et bredt flertal for i dette ting. Var de blevet gennemført, havde vi næppe behøvet at diskutere disse urimelige afgiftsforslag.

Vi beklager, at regeringen kastede sig ud i denne helt uforståelige såkaldt omkostningsdæmpende ydelse, som enhver måtte kunne se var uegnet til at løse noget som helst problem. Havde vi sparet denne udgift, var der heller ikke den samme nødvendighed for at diskutere afgiftsforslag.

Og så beklager vi, at vi gang på gang har måttet tale forgæves til regeringen og til socialdemokratiet om det helt nødvendige i at gribe ind over for de enorme værdistigninger på jord og fast ejendom, som dræner erhvervslivet for den kapital, det trænger til, slår bunden ud af vores pengemarked og hos de forkerte åbner mulighed for et for stort forbrug. Socialdemokratiet har forholdt sig passivt, det har regeringen også, og derfor er jeg ikke sikker på, det er nogen helt god idé at stemme for det dagsordensforslag, der er stillet.

Schlüter (KF):

Den 4. december blev en vanskelig dag for dansk folkestyre. Vi fik en stærk splittelse i befolkningen og 10 partier. Arbejdet

måtte blive vanskeligt. Men jeg er bange for, at den 9. maj bliver en tragisk dag for dansk folkestyre. Vi fik en svag regering, en regering, befolkningen ikke klart havde bedt om, og som kun få i tinget i virkeligheden ønskede. Mange havde ønsket en stærkere regering. Det var naturligvis fordringsfuldt at danne regering på grundlag af kun 22 mandater. Jeg skal heller ikke skjule, at vi ikke altid har været begejstret for den kurs, regeringen har ført. Sådan måtte vi bedømme det indtil for nogle dage siden. Vi fandt, at regeringens kurs de første 100 dage var utilstrækkelig og uegnet. Der var heller ikke noget tilbud til os om mulighed for indflydelse. Vi mente, regeringen burde have ført en anden politik tidligere med større besparelser allerede i indeværende finansår og kontakt med arbejdsmarkedets parter om en koordination af hele den økonomiske politik med det samme. Men nu er det jo på vej.

På et repræsentantskabsmøde, vi holdt i mit parti for et par uger siden, sagde jeg, at regeringen umuligt kan sende folketinget på sommerferie, uden at der er gjort noget effektivt for at løse vore uhyggeligt store økonomiske problemer. Vi mente det, og vi vil leve op til det i dag. Vi er i en helt usædvanlig vanskelig økonomisk situation, især efter energifordyrelsen. Valutakassen tapløber i disse uger. Alle ved det. Ingen kan tro, at vi kan komme let og billigt igennem vanskelighederne.

Efter vor opfattelse fik regeringens politik et helt andet mål, da den samlede langsigtede løsning blev forelagt for et par dage siden. Et valutaværn måtte og må stadig skabes. Der er foreslået afgifter, til dels midlertidige afgifter, og vi tror, det er det mindste onde, som kan vælges i disse dage, hvis vi vil handle hurtigt. Det er en bedre løsning end den, Italien har valgt.

Vi mener også, at der er en klar sammenhæng i oplægget til skattereformen. Vi har lagt vægt på, at to ændringsforslag kunne komme frem, og nu er de der. Det ene om, at tv-branchen fritages for de påtænkte afgifter, fordi det ville ramme en branche og måske også en egn ganske usædvanlig hårdt, og det andet om en mildnelse af forslaget om autoafgifterne. Det tiltrådte regeringen. Det var en helt afgørende indrømmelse. Der var forhandlingsvilje.